

SOCIALE DIERENHULP VZW

Vindt dat iedereen recht heeft op de liefde van een huisdier

Vijftien procent van de Belgen leeft in armoede. Of ze een huisdier hebben, vertellen de cijfers niet. „Maar wij horen vaak dat mensen eerst hun dier voeden en dan pas zichzelf”, klinkt het bij Sociale Dierenhulp. De vzw ondersteunt in Oost- en West-Vlaanderen 420 gezinnen en hun dieren.

Jozefien VAN HUFFEL

Twee katten flaneren door het gebouw van Sociale Dierenhulp vzw. Ze drentelen tussen tafels waar bezoekers iets kunnen drinken. Sluipen onder het kledingrek met dierenjasjes door. Rennen langs de werktafel waar een trimster eens per maand voor een sociaal tarief honden onder handen neemt. En gaan ons voor naar de ruimte waar straks het nieuwste plan van de vzw vorm krijgt. Straks is hier ook een dierenartsenpraktijk.

Ze wilde iets voor mens en dier doen, maar Jolanda Kause wist lange tijd niet wat. „Kon ik iets betekenen voor verwaarloosde dieren? Ik wist dat ik het echt moeilijk zou hebben met de confrontatie met dierenleed”, vertelt ze. „Dik drie jaar geleden, toen de economische crisis op zijn hoogtepunt en de voedselbanken voortdurend in het nieuws waren, sprak een vriendin me echter aan. Ze werkte in een dierenwinkel en moest regelde hele ladingen dierenvoeding afdanken. Kon ik daar niets mee?”

Kause beseftte dat veel dieren net als hun baasjes in armoede leven, maar dat er voor hen geen OCMW bestaat. Samen met haar echtgenoot en met een tiental vrijwilligers houdt ze nu Sociale Dierenhulp vzw draaiende. Ze begonnen in een grote stal, maar vonden intussen een pand in Ooigem, deelgemeente van Wielsbeke, dat ze zelf inrichtten om voorraden op te slaan en mensen en dieren te ontvangen.

„Sommige mensen menen dat je maar geen dieren moet nemen als je geen geld hebt”, zegt Kause. „Het leven is echter niet zo zwart-wit. De situatie van onze doelgroep is minder veraf dan je denkt. Een ziekte kan je al in de problemen brengen, of een huis dat afbrand en een verzekering die niet alles blijkt te dekken. Als dat je overkomt, moet de hond of kat dan maar weg?”

„Bovendien is een dier soms letterlijk van levensbelang”, vervolgt Kause. „Vrienden en soms zelf familieleden kun je kwijtrafen als het moeilijk gaat, maar voor een dier is dat geen reden om je in de steek te laten. Iedere mens heeft recht op de liefde van een huisdier. Het stoort me ook dat we het maar normaal vinden dat mensen die financiële problemen hebben zich moeten verantwoorden voor al hun keuzes, terwijl dat voor anderen niet geldt.”

Bij Sociale Dierenhulp vzw betalen mensen lidgeld per dier. Twee euro per maand voor een

Voor elk gezin stelt Sociale Dierenhulp vzw een aangepast pakket samen. © Jozefien Van Huffel

hond of kat, 1 euro voor een hamster, konijn of vogel. In ruil krijgen ze allereerst een aangepast pakket voeding voor de hele maand, met korrelvoer, nat voeder en wat diersnoepjes. „We verdelen telkens 2.200 kilogram basisvoeding, die we vooral van winkels krijgen”, zegt Jolanda Kause. „We mengen de merken, zodat de dieren geen darmproblemen krijgen omdat ze plotse-ling iets anders te eten krijgen. Een kat krijgt twee kilogram voe-

ding voor een maand, de grootste honden negen kilogram.”

Gezinnen komen bij Sociale Dierenhulp terecht via een OCMW, een Centrum Algemeen Welzijnswerk (CAW) of een dienst voor schuldbemiddeling. Ze kunnen de pakketten op een vaste dag afhalen in het hoofdkwartier van de vzw in Ooigem, maar ook in Aalter, Beernem, Roeselare, Nevele, Oostkamp of Waregem. „En binnenkort breiden we uit naar Harelbeke en Kalken”, zegt Kause.

„We werken vaak samen met een reguliere voedselbedeling”, vervolgt Kause. „Zet het daar maar”, zeggen ze vaak, maar wij blijven liever. Niet omdat we die andere vrijwilligers niet vertrouwen, maar omdat we persoonlijk contact belangrijk vinden. We proberen toch de naam van ieder dier te onthouden. En voor mensen die niet mobiel zijn, hebben we ook drie bezorgondes.”

De vzw doet echter meer dan voedsel bedelen. Ze zamelt ook allerhande producten en toebehoren voor huisdieren in, bijvoorbeeld wanneer die bij een winkel uit het gamma verdwijnen. Die kunnen de leden kopen voor 1 euro. „Zo kunnen ze hun dier ook eens verwennen, zonder dat ze zichzelf daarvoor iets moeten ontzeggen”, zegt Kause.

In de lokalen in Ooigem werkt ook elke maand een honden-trimster tegen sociaal tarief. „Dat kost eigenaars immers normaal

toch 60 euro om de drie maand”, zegt Kause. „Stuk voor stuk willen ze hun dier alles geven wat het nodig heeft.”

Soms is een huisdier voor zijn baasje letterlijk van levensbelang

De vzw wil daarom binnenkort ook geregeld een tijdelijke dierenartsenpraktijk inrichten. Een gepensioneerde dierenarts zou een groepje studenten kunnen begeleiden. „Het zou uiteraard enkel om kleine problemen gaan. Voor een grote ingreep wend je je beter tot de Stichting Prins Laurent, die in diverse steden zit, maar we zouden toch willen kunnen helpen bij kleine zorgen.”

Jolanda Kause begon alvast rond te kijken om het benodigde materieel te verzamelen. „Op een website voor tweedehandsverkoop zag ik een sterilisator. Ik deed ons verhaal en deed een bod. En toen contacteerde de verkoper me. Ik kon het toestel gratis krijgen en hij zou, als koper, mee uitkijken naar alles wat we nog meer nodig hadden. Zo zie je maar dat dieren bij veel mensen een gevoelige snaar raken.”

Info op www.sociale-dierenhulp.be of bij Jolanda Kause op het nummer 0477 45 33 06.

Leden kunnen bij de vzw ook voor een zacht prijsje accessoires kopen. © Jozefien Van Huffel